

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 436/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. S., B., právne zastúpeného JUDr. J. Š., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 3, na rovnosť v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3, na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 6 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 106/2005 a jeho rozsudkom z 3. júna 2009 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 402/2009 a jeho rozsudkom z 9. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2012 osobne doručená sťažnosť M. S., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie

základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na rovnosť v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva podľa čl. 6 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 106/2005 a jeho rozsudkom z 3. júna 2009 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 402/2009 a jeho rozsudkom z 9. marca 2010 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Ako zo sťažnosti vyplýva, sťažovateľ sa žalobou podanou na okresnom súde domáhal *„zaplatenia náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovaného“*. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ uvádza, že proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že *„napadnutý nezákonný rozsudok súdu prvého stupňa v neprítomnosti žalobcu a sťažovateľa potvrdil“*. Sťažovateľ ďalej v sťažnosti vyjadruje presvedčenie, že nesprávnym postupom krajského súdu, ktorý *„ho nepredvolal a konal v jeho neprítomnosti“*, mu mal krajský súd odňať možnosť konať pred súdom. Sťažovateľ podal proti potvrdzujúcemu napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie *„pre nedodržanie postupu stanoveného Občianskym súdnym poriadkom“* s presvedčením, že *„najvyšší súd nemohol zamietnuť dovolania žalobcu uznesením zn. 1 Cdo 103/2010 a ak dovolanie žalobcu zamietol, tak porušil ústavné právo žalobcu na spravodlivý proces“*. Na základe uvedeného sťažovateľ tvrdí, že napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov a ich predchádzajúcim postupom (okresného súdu a krajského súdu) boli porušené jeho označené práva.

V závere sťažnosti preto sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

«1. Okresný súd Bratislava I v konaní zn. 10 C 106/2005 a Krajský súd v Bratislave v konaní sp. zn. 8 Co 402/2009-318 porušili právo sťažovateľa, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov,

2. rozhodol, že bolo porušené právo sťažovateľa aby sa jeho vec prerokovala v jeho prítomnosti, porušili jeho právo, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom najmä k dôkazu, podľa ktorého škoda na majetku spol. R. nevznikla a tým nevznikla ani podielovému spoluvlastníkovi a žalobcovi

3. rozhodol, že došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

4. rozhodol, že bolo porušené právo sťažovateľa zaručené Listinou o ochrane ľudských práv a slobôd v čl. 6 odst. 1, podľa ktorého bolo porušené právo sťažovateľa, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým, nestranným a zákonným súdom.

5. rozhodol, že bolo porušené právo ústavné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy „Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom.“

6. rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľa zaručené v čl. 47 ods.3 Ústavy SR: „Všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.“

7. rozhodol, že v konaniach zn. 10 C 106/2005 a sp. zn. 8 Co 402/2009-318, že ústavná sťažnosť je dôvodná a postupom súdu bolo skutočne porušené právo sťažovateľa na spravodlivý proces.

8. sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie zodpovedajúce stavu právnej neistoty a rozsahu porušených ústavných práv v sume 7.200.- Euro.

9. sťažovateľovi priznal preukázané náklady povinného zákonného zastúpenia advokátom pred Ústavným súdom SR a všetky náklady uvedeného sporu.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K predloženej sťažnosti ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že petit sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný, sa i napriek zastúpeniu kvalifikovaným právnym zástupcom vyznačuje značnou neurčitosťou. Sťažovateľ v ňom svoje práva neoznačil článkami príslušných dokumentov upravujúcich základné ľudské práva a slobody a jasne neuviedol vo všetkých častiach petitu, koho postupom alebo rozhodnutím malo dôjsť k porušeniu jeho označených práv.

Takéto zistenie štandardne vedie ústavný súd k výzve sťažovateľovi, respektíve jeho právnemu zástupcovi na doplnenie podania.

V posudzovanom prípade však ústavný súd z dôvodov hospodárnosti a efektívnosti konania od takejto výzvy upustil. Dôvodom zvoleného postupu bolo samotné rozhodnutie o predloženej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania. Ústavný súd totiž na základe podkladov, ktorými disponoval, dospel k záveru, že ani prípadné doplnenie sťažnosti sťažovateľa a odstránenie neurčitosti petitu sťažnosti by nemohlo za žiadnych okolností viesť k prijatiu jeho sťažnosti na ďalšie konanie.

1. Ústavný súd vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu ani jeho predchádzajúci postup, keďže ho už preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu a postupu, ktorý mu predchádzal, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. Pokiaľ ide o napadnutý postup krajského súdu a jeho napadnutý rozsudok, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je v tejto časti oneskorene podaná.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd stabilne zotrváva na stanovisku, že nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Postup krajského súdu a jeho napadnutý rozsudok bolo možné namietat' podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozsudku krajského súdu z 9. marca 2010 (nadobudol právoplatnosť 1. apríla 2010, pozn.), teda do 1. júna 2010. Sťažnosť sťažovateľa bola osobne doručená ústavnému súdu 20. júna 2012, čo je zjavne

po uplynutí lehoty ustanovenej zákonom o ústavnom súde na podanie sťažnosti, ústavný súd preto odmietol túto časť sťažnosti sťažovateľa ako oneskorene podanú

Nad rámec uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že podľa jeho názoru nebolo možné aplikovať ani judikatúru ústavného súdu (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), podľa ktorej lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. V posudzovanom prípade ústavný súd zistil okolnosť, ktorá podľa jeho názoru bráni zachovaniu lehoty aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, teda napadnutému rozsudku krajského súdu, pretože podľa zistení ústavného súdu dovolacie uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 103/2010 z 22. februára 2012 nadobudlo právoplatnosť 5. marca 2012 a sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súdu osobne 20. júna 2012, teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k dovolaciemu rozhodnutiu, ktorého právoplatnosť je rozhodujúca pre aplikáciu už uvedenej judikatúry ústavného súdu, a tým aj zachovanie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, ktorým v okolnostiach prípadu je práve napadnuté rozhodnutie krajského súdu, pretože v opačnom prípade by sa možnosť podania ústavnej sťažnosti vo vzťahu k odvolaciemu rozhodnutiu po rozhodnutí o dovolaní stala časovo neohraničenou. Keďže nebolo možné aplikovať už uvedenú judikatúru, ústavný súd odmietol z už uvedených dôvodov túto časť sťažnosti sťažovateľa ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2012